

Baranyi Hajnalka

Lili

A hetediken laktunk. Az erkély volt a kedvenc helyünk. A virágládákba ültettünk magokat, locsolgattuk, gondoztuk a földjüket. Lili volt a kertészet főnöke, én meg a segédje. Estére a ruhánk piszkos, a körmünk fekete lett. Jöhetett a pancsolás. Jó móka volt.

Hat éves voltam, nővérem nyolc, amikor emeletes ágyat kaptunk. Nekem jutott a felső ágy, Lilinek az alsó. Fordítva szeretnénk volna, de anyu nem engedte. Akkoriban félős voltam. Azt gondoltam, hogy leeshetek a felső szintről. Elbarikádoztam minden kis rést párnákkal, a feljáróhoz raktam a legnagyobbat. Így biztonságos volt. Azért, hogy ne legyek egyedül, körbe raktam magam a kedvenc plüссеimmel. Esténként velük együtt hallgattam apu vagy anyu meséjét.

Az alsó ágyon Lili csak egy plüssel aludhatott, nehogy több legyen pisis reggelre. Minden nap lehúzták apuék a nedves ágyneműt, és kimosták a babával együtt. Elza, a kedvence nem mindig száradt meg estére. Olyankor Sziszi kutyust fektette maga mellé. Én a cicákat jobban szerettem.

Aznap este Lili és én készültünk lefeküdni. A párnáimat rendeztettem. Épp elhelyezkedtem a plüsseim között, amikor rossz szagot éreztem lenről.

— Már megint pisi szag van! — fakadtam ki.

— Ne csúfolódj, Rozmárka! Anya még nem cserélte ki a tegnapi lepedőmet! — felelte nővérem dühösen. — Mostanában olyan sokszor durván beszélsz velem! Megmondalak apunak!

— Te kezdted! Nem vagyok Rozmárka! Minden büdi a szobában. A ruháim is — mondtam felemelt hangon.

Lili hangosan sírni kezdett. Megbántam, hogy összevesztünk, de olyan rossz volt, hogy Lili miatt szagolnom kellett az ágycát. Az sem tetszett, hogy többet foglalkoztak vele a pisi miatt.

A hangoskodásra bejött anyu:

— Mi van lányok? Lili miért sírsz? Bújj ide hozzám, és mondd el mi a baj!

Anyu leült az ágy szélére, és magához húzta Lilit, aki alig akarta abbahagyni a bömbölést. Hosszas kérlelés és ölelgetés után válaszolt:

— Rozi csúfol engem. Azt mondja, bűdös vagyok, és az egész szoba is az. És hagyjam abba a bepisilést. Hiába mondom neki, hogy nem tehetek róla! — Újabb sírásroham következett.

Anyu letörölte Lili arcát, szelíden simogatta, nyugtatgatta. Én az ágyban lapultam amennyire csak tudtam.

— Rozi, kérlek, gyere le az alsó ágyra. Elmesélek nektek valami fontosat.

Féltem, hogy anyu megszid, de azért lemásztam. A biztonság kedvéért magammal vittem Puncs babámat. Bekucorodtam anyu mellé. Átölelt mindkettőnket. Jólesett. Nagy levegőt vett, és beszélni kezdett.

— Azt már tudjátok, hogy Lili az éjszakai bepisilésről nem tehet. És azt is, hogy ezért tilos őt csúfolni. Nem szép dolog Rozikám, megbántani a nővéredet, így is büntudata van.

Nem tudtam pontosan, mi az a büntudat. Anyu arcán láttam, hogy rossz dolog. Arra gondoltam, hogy másnap megkérdem, ha már Lili nem fog bőgni.

Anyu aggódva nézett testvéremre.

— Lili, magyaráztam többször, hogy ha ágyneműt kell cserélni, ne legyen rossz érzésed miatta. Én szívesen megcsinálom. Az anyukád vagyok, és ez a dolgom.

Apu ugyanígy van ezzel. Megbeszéltük, hogy a matracodat elvisszük kitisztíttatni. Jó illata lesz, és új védőhuzatot kap. Újra átölelt minket, pusztit nyomott a fejünkre. Ez tetszett mindkettőnknek, kicsi mosoly is kunkorodott a szánk sarkában.

Anyu arca komor lett. Összenéztünk a nővéremmel, nem tudtuk miért bámul anyu a padlóra. Reméltem, hogy nem a szidás következik. Mély hangon, lassan folytatta mondandóját.

— Amit most fogok elmesélni, még nem hallottátok. Úgy érzem, itt az ideje, hogy tudjatok erről.

Sóhajtott és belekezdett.

— Amikor Lilivel egyidős voltam, én is ágyba pisiltem minden éjjel. Nagyon szégyelltem magam. Azt gondoltam, hogy én tehetek erről.

Megdöbbsentem. Hogy van ez? Nemcsak egyedül Lili, anyu is bepisil? Miért nem vettem észre eddig? És apu?

— Anyu, te bepisilsz? — buggyant ki belőlem a kérdés.

— Nem. Régóta nem pisilek be — mondta anyu, miközben rám emelte tekintetét.

— Nem gondolnátok, milyen sok gyereknek vannak éjszakai vizelet gondjai. Nekem és a nővéremnek is voltak. Tizenegy éves koromban egyik éjszakáról a másikra megszűntek. Hosszú ideig nem hittem el, hogy megszabadultam tőle, nagy megkönnyebbülés volt. Soha többé nem történt meg. Csilla nagynénének nem volt ilyen szerencsés. Neki máig vannak gondjai.

— Ő sem mehet ottalvós táborba? — tette fel a fontos kérdést Lili.

— Sajnos ő sem. Gyerekként nem mehetett olyan helyre, ahol egy szobában kellett volna aludnia társaival. Felnőttként gondoskodnia kell vízhatlan lepedőről, ha valakihez elutazik, vagy nyaralni megy. Lilikém, most még nem tudsz a barátnőiddel menni a Balatonhoz, vagy télen sítáborba. Ne félj, eljön annak is az

ideje. Meglátod, nemsokára gondtalanul átmehetsz Natasához pizsamapartira. Tudom, hogy ezekről álmodozol — mondta anyu, miközben megölelte őt.

Láttam nővéremen, hogy neki ez a legrosszabb az egészben. Már két pizsamapartiból kimaradt.

— Csak azt nem tudom, hogy mikor válik valóra az álmom— mondta Lili, miközben újra a zokogás rázta. Megsimogattam a hátát, hogy tudja, sajnálom.

— Kislányom, a legtöbbet azzal tehetsz, ha a fejlesztőben szépen dolgozol Andi nénivel.

— Andi néni nagyon aranyos és kedves. Minden feladatot elvégzek, és a házikat is megcsinálom — mondta Lili csillogó szemmel.

Lili haját rendezgettük anyuval. Az arcába lógó könnyes hajtincseket a füle mögé tettük.

Anyu újra a padlót nézte, gondolkodott, majd folytatta.

— Az anyukám, Margó mama korán reggel elment dolgozni, nővérem és én még aludtunk. Amikor hazamentünk az iskolából, anyu már otthon volt. Előkapta a fakanalat a fiókból, kergetett, és ütött, ahol ért. Közben szidott, kiabált. Csak akkor fejezte be, ha már nem szaladtunk, csak hagytuk, hogy megverjen. Az rosszabb volt, amikor én végeztem előbb az iskolában, mert akkor végig kellett néznem Csilla bántását is. Nagyon sajnáltam a nővéremet. Az ő ütlegetését is magamra vállaltam volna. Máig élénken emlékszem.

Elhűlve hallgattam anyát. Ijesztő dolgokat mondott. Lili úgy érezte, hogy mama védelmére kell kelnie. Vagy csak egyszerűen el akarta mondani, hogy szereti.

— Engem nem bántott Margó mama — mondta, miközben rácsimpszkodott anyura, és így folytatta — szeretek nála lenni. Sokat játszik velünk, és mindig van

jégkrém a hűtőjében. Amikor nála bepisilek, akkor soha nem szid engem. Azt szokta mondani, hogy semmi baj, majd kimos mindent.

Anyu elszégyellte magát, és gyorsan hozzátette:

— Margó mama nagyon szeret benneteket, és boldog, amikor meglátogatjátok őt. Mindig a kedvenceteket főzi, és az édesség sem marad el soha. Tudom, hogy megbánta a náspángolást. Sajnos akkor senki nem volt, aki elmondta volna neki, hogy az éjszakai bepisülés nem lustaságból van. És nem rosszaságból. Nem tudta, hogy nem tehetünk róla.

Szorosan átöleltem anyu nyakát. Vigasztalót szerettem volna mondani neki. Szép szavakat, ami megnyugtatja azt a kislányt, aki ő volt. Elszorult torokkal csak egy kérdést tudtam susogni:

— Nagyon fáj, anyu?

— Igen. Fáj. Nem csak az ütés. Nem értettem, hogy tudja bántani a gyereket. A nővérem és én voltunk a világon a legkedvesebbek neki. Mindennél jobban szeretett minket. Óvott mindenkitől és mindentől. Csak magától nem tudott megvédeni.

Ránk nézett, és mosolyogva mondta:

— Boldog vagyok, hogy ő az anyukám. Szeretem és tisztetem. Öröm fog el, amikor azt látom, hogy ti is megbecsülitek a nagymamát. Tőle van az életem, és ezáltal a tiétek is. Gyakran megköszönöm neki, hogy felnevelt. Hol szavakkal vagy egy virággal, hol egy öleléssel. Ami rosszat tett velem gyerekkoromban, azt megbocsátottam neki.

— Te azért nem bántottad Lilit, mert már tudad, hogy nem rosszaságból csurgat be az ágyba? Neked ki mondta ezt el? Tanultad az iskolában? — kíváncsiskodtam.

— Gyerekkoromban tudtam, hogy nem én döntök arról, hogy éjjel kimegyek a mosdóba vagy nem. De soha nem mondtam ellent mamának. Éreztem, hogy helytelen megverni egy gyereket ezért, de nem panaszkodtam sem neki, sem másnak. Ha megkérdezték volna tőlem, hogy anyukám megver-e, biztosan letagadom. Szégyenből, büntudatból, és az anyám védelme érdekében hallgattam volna. De akkoriban senki nem kérdezett ilyet.

— Margó mama tudja már, hogy nem tehetek a bepisilésről — mondta Lili.

— Szereted a mamádat. És ez így van rendjén — mondta anyu elégedetten.

Ezután jött egy anyumosoly, ami már hiányzott. Megöleltük egymást, és figyeltünk, mert még fontos dolgokat mondott.

— Ma már felnőtt vagyok, és tudom, hogy csemetéket bántani nem szabad. Egyszer ti is anyukák lesztek, és biztos vagyok benne, hogy nagyon büszke leszek rátok!

Végre anyu vidámabb lett. Arra gondoltam, hogy milyen okos anyukám van, és én is ilyen sokat fogok tudni, mint anyu. Kezdek vidám dolgok eszembe jutni. A tesómnak is, mert bohóckodni kezdett.

— Kedves Rozália, önnek hány gyermeke lesz? — kérdezte Lili vicces hangon, miközben kezét a szám elé tette, mintha mikrofont fogna. Jót kacagtam ezen.

— Kettő, vagy tizenkettő, még nem döntöttem el — pózoltam hercegnősen.

Ezután vihogásban törtünk ki. Anyu is nevetett. Csikizés, bohóckodás következett. Alig tudtunk lecsillapodni.

Amikor a lámpa már nem égett, és csak Lili szuszogása hallatszott, arra gondoltam, milyen jó, hogy anyu az anyukám. Akkor, ott a sötétben elhatároztam, ha tényleg lesz kettő vagy tizenkettő gyerekem, és ha valamelyik bepisil, akkor anyut fogom segítségül hívni. Vagy Margó mamát.